

Arrest

nr. 301 298 van 9 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers – verzoekster S.E. en diens echtgenoot en thans verzoeker K.L.-, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 maart 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat ze verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Noord-Macedonië opnieuw gediscrimineerd te worden door hun Roma afkomst waardoor zij in ellendige omstandigheden zullen moeten leven.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat ze geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu ze niet verder komen dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze in hun herkomstland gediscrimineerd worden op vlak van medische zorg, werkgelegenheid, sociale ondersteuning en huisvesting door hun Roma afkomst. Ze citeren in dit verband uit verslagen en betogen dat deze discriminatie thans geïnstitutionaliseerd werd.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, wordt dit in verzoekers geval niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd: "Voor wat jullie persoonlijke situatie betreft, kan uit jullie verklaringen evenmin afgeleid worden dat de door jullie geschetste discriminatie dermate zwaarwichtig zou zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

Vooreerst heeft u niet aangetoond dat jullie in Noord-Macedonië daadwerkelijk omwille van jullie afkomst op medisch vlak gediscrimineerd werden. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat jullie toegang hadden tot de medische zorg. Bovendien kan opgemerkt worden dat u verschillende keren met uw dochter naar de dokter ging, dat er onderzoek werd gedaan en dat er onder andere bloed- en urinstalen genomen werden (CGVS E., p. 11). Ook uw zoon werd verschillende keren gezien in verband met een cyste in de buik en uw partner onderging in Noord-Macedonië een operatie aan de buik (CGVS E., p. 12; p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat het mogelijk was om bij uw zoon tegen betaling van 500 dinar (of ongeveer 8 euro) een echografie te laten uitvoeren hetgeen in het licht van jullie 690 euro reiskosten een eerder beperkt bedrag lijkt (CGVS E., p. 10; p. 14). Bovendien kan opgemerkt worden dat u thans nog steeds een verzekering heeft waardoor u en uw kinderen goedkope medische zorgen genieten en dat ook uw partner in het verleden over een dergelijke verzekering beschikte (CGVS L., p. 6). Tot slot blijkt dat, toen uw partner zijn littekens liet verzorgen de dokter niets aanrekende omdat hij zag in welke situatie jullie zich bevonden (CGVS E., p. 12).

Wat jullie verklaring betreft dat er in Noord-Macedonië voor Roma geen werk is (CGVS L.o, p. 7; CGVS E., p. 11), kan opgemerkt worden dat u in het verleden werkte in de landbouw en dat u net voor uw vertrek uit het land twee maanden als poetsvrouw werkte hetgeen u zelfs toeliet om geld opzij te zetten om uw reis naar de België te financieren (CGVS E., p. 4-5). Uw man werkte in het verleden in een carwash en werkte voor jullie vertrek in de informele afvalrecyclagesector (CGVS E., p. 12). Bovendien wees u erop dat uw man zich eigenlijk had moeten inschrijven op het arbeidsbureau, maar dat hij dit 'wegens tijdsgebrek' niet had gedaan (CGVS E., p. 6). Dat Roma geen kansen hebben op de arbeidsmarkt blijkt aldus niet uit jullie verklaringen noch uit de hierboven geciteerde op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Bijgevolg blijkt uit niets dat u en uw partner bij een

terugkeer naar Noord-Macedonië geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt om op die manier een inkomen voor uw gezin te genereren.

Wat het ontbreken van sociale ondersteuning betreft blijkt bovendien uit uw verklaringen dat zowel u als uw ouders in het verleden financiële steun kregen. Uw sociale steun werd stopgezet omdat u de nodige administratieve demarches niet had ondernomen om nog verder van deze steun te kunnen genieten, waardoor uit niets blijkt dat het stopzetten van uw sociale steun te wijten zou zijn aan uw etnische origine (CGVS E., p. 5-6; p. 12). Uit niets blijkt bijgevolg dat u, indien u wel de nodige administratieve demarches zou ondernemen, u bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw toegang zou hebben tot sociale steun. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Noord-Macedonië contact had met Roma-organisaties die Roma ondersteunen (CGVS E., p. 14).

Wat de problemen op het vlak van huisvesting betreft kan opgemerkt worden dat u in het verleden gedurende veertien jaar gratis en officieel in een door de overheid geregelde woning in Kochani kon wonen (CGVS E., p. 4). Uw partner erfde na zijn vaders overlijden het huis van zijn vader dat thans nog steeds jullie eigendom is (CGVS E., p. 3). Wat betreft uw bewering dat het een vervallen huis betreft, blijkt uit uw verklaringen dat toen u bij de sociale diensten aanklopte omdat er vocht in het huis was jullie doorverwezen werden naar een andere instantie die jullie riolering ontstopte, maar die verder niets aan het vochtprobleem deed (CGVS E., p. 13). U ondernam echter niets anders om het vochtprobleem alsnog aan te pakken (CGVS E., p. 13).

Wat de discriminatie in het onderwijs betreft kan opgemerkt worden dat jullie deze discriminatie niet aannemelijk hebben gemaakt. Het is immers hoogst eigenaardig dat jullie jullie oudste (i.e. E.) reeds probeerden in te schrijven op school terwijl volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de school in Noord-Macedonië pas begint vanaf zeven jaar. Uw partner zei in dit verband dat de school bij jullie vanaf zes jaar begint (CGVS L., p. 8). Aangezien uw oudste zoon geboren is op (...) juli 2017, kan er geen geloof gehecht worden aan uw partners bewering dat jullie tevergeefs probeerden om hem een maand voor zijn zesde verjaardag in te schrijven. Hij wordt immers pas zes jaar op 9 juli 2023. Hiermee geconfronteerd, zei uw partner enkel dat hij hem probeerde in te schrijven, maar legde hij de vastgestelde ongerijmdheid niet uit (CGVS L., p. 9). Dat u in 2020 ook al een poging gedaan zou hebben om jullie kinderen in te schrijven is al helemaal onaannemelijk (CGVS E., p. 14). Immers, toen was uw oudste zoon pas drie. Ook uw beweerde in 2022 ondernomen poging om met behulp van een Roma-organisatie uw kinderen in te schrijven terwijl uw partner hier geen weet van heeft, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS E., p. 14; CGVS Leonardo, p. 5). Er dient dan ook besloten te worden dat uit niets blijkt dat u uw kinderen wanneer ze de schoolgerechtigde leeftijd bereiken hebben en gelet op de hierboven geciteerde informatie niet zou kunnen inschrijven op school, hetgeen overigens ook blijkt uit het feit dat uw zus S. momenteel naar school gaat (CGVS E., p. 10)."

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot het citeren van algemene informatie uit verschillende verslagen over de situatie van Roma in Noord-Macedonië zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Wat betreft de (internet)artikels en verslagen van internationale organisaties gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en het beleid van de Noord-Macedonische autoriteiten gericht op integratie van Roma minderheden in Noord-Macedonische samenleving, die steunen op de informatie die blijkt uit de "COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie" van 15 december 2022" in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat ze Roma zijn om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijven.

2.2. De Raad benadrukt voorts dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Noord-Macedonische autoriteiten bij machte zijn om bij discriminatie op te treden en bescherming te bieden aan slachtoffers

van discriminatie. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekers de door hen gepercipieerde discriminatie nergens hebben aangeklaagd. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat ze in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te verlenen. Verzoekers tonen aldus niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laten. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de bestreden beslissingen, die als hier overgenomen worden beschouwd.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP stelt dat haar beroep zonder voorwerp is geworden nu VzP'n terug naar hun land van herkomst”.

5. Gelet op voormeld betoog ter terechtzitting waarin de advocaat van de verzoekende partijen bevestigt dat verzoekende partijen teruggekeerd zijn naar hun herkomstland, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet langer getuigen van het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep dient bijgevolg te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS